GS 812

4. Man ej aktar eller hör Det förtal som folket gör; Äkta nöjen öfwerwäga Allt hwad kärngar ha att säga. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

5. Tänk, i huset blir en wän, Som man älskar, och igen Wördar samma kärlekslagar, Så i frost, som warma dagar. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

6. All olycka och beswär, Som gå huset temlig när, Twå bäst bära och förtaga, Samt i bästa mätto laga. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

7. Ingen wänskap öfwergår Äkta kärlek, när den får Uti tro och dygd sig tända, Plär den aldrig taga ända. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

8. Ljufligt når en äkta säng Pryds med liljor, som en äng; Wackra barn är större gåfwa Än man Gud derför kan lofwa. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

9. Dygdig maka kring sin pol, I sitt hus, är som en sol; Hon af hjertat allt will fröjda, Gör att man, barn, folk bli nöjda. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

10. Hör, wår Brudgum och wår Brud, Detta allt med fröjdeljud, Jaka ock till allihopa, Hjertligt nöje, rent utropa: Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

Begge tillsamman:

11. Wi då önske begge twå, Att wårt wackra Brudpar må, Alltid rena nöjen äga, Och att alltid kunna säga: Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

Fyra Nya

Kärleks-Wisor.

Den Första:

Lilla wackra flicka! om du will, &c.

Den Andra:

Guldsmedens Dotter.

Den Tredje:

Giftermålets Oro.

Den Fjerde:

Giftermålets Nöje.

12.

Jönköping,
hos J. P. Lundström,
1839.

1. Lilla wackra flicka! om du will, Hörer dig mitt hela hjerta till; Jag är öm och trogen, Uti döden mogen, Tycker om att wara häf och gill.

2. Mins du när wi lekte alla dar, Smekande hwarann, mor och far; Redde ler med handen, Byggde slott i sanden. Ack hur lätt och lustigt lifwet war!

3. Men den glada tiden snart förswann: Jag fick lära tröska och du spann; Du gick wall i skogen Och jag körde plogen; Mera sällan räkte wi hwarann.

4. Blott når sommarn knöt sin blomsterkrans, Och når julen bjöd ihop till dans, Kunde wi få räkas, Rodna, le och spräkas; Ingen större jordisk glädje fanns.

5. Hwad jag tänker eller hwad jag gör, Står mig alltid samma flicka för; Jag plär ofta drömma, Att den sköna, ömma Anna blir min brud förrän jag dör.

6. Så det warit har i många år. Aldrig nånsin läkas mina sår; Aldrig blir det roligt, Aldrig rätt förtroligt, Om jag inte Anna räka får.

7. Kärlek sådan oro kallas plär, — Ingen wet just hwad den skalken är; Men att han kan pläga, Sätta allt i låga, Som på en gång roar och förtär.

8. Lilla Anna! snart flyr dagen bort, — Lifwet har blott en, och den är korrt; Som en bild i drömmen, Och som spån i strömmen, Hastar menniskan till bättre ort.

9. Men på resan till den stora sal, Genom lifwets dystra sorgedal: Att oß göra sälla, Skaparn wille ställa Glädjen i en trogen makas wal.

10. Lilla Anna! när han skapte dig, Tänkte han ock säkert uppå mig; Kom att ja mig gifwa Och min maka blifwa, Så skall det bli ljust på lifwets stig.

11. I en warmer stuga ska' wi bo, Lefwa med hwarann i fred och ro; Hålla barnen kära, Gud och Kungen åra, — Det ska' bli så lustigt må du tro.

12. Sist wi räkas uti himmelen, Träffa Far och Mor på nytt igen; Blifwa åter unga, Börja åter sjunga Om den ewigt trogna kärleken.

Guldsmedens Dotter.

1. En Guldsmed i sin werkstad stod Bland guld och ädelsten: "Den bästa perla och klenod Jag fann, är du min dotter, Min dyraste Helen!"

2. En riddersman så grann steg in: "God morgon! flicka skön! God morgon! kära guldsmed min! Gör mig ett kostligt smycke Allt för min brud, så skön!"

3. Men när som smycket färdigt war Och spred sin gyllne glans, Då satt Helen, — hon sorgsen war — När som hon war allena, På armen brudens krans.

4. "Ack! öfwersåll är wißt den brud Som kransen bära får! Ack! gaf han mig ej brudlig skrud, Men blott en krans af rosor, O fröjd! omkring mitt hår!"

5. Men snart den riddersman steg in, Och kransen wäl beråg: "O gör mig, kära guldsmed min, En guldring af demanter, Som gläder brudens håg."

6. Och när som ringen färdig war Med dyr demantesten, Då stack Helen — hon sorgsen war — När som hon satt allena, På halfwa fingret den.

7. "Ack! öfwersåll är wißt den brud, Som ringen bära får! Ack! gaf han mig ej brudlig skrud, En enda lock allenast, O fröjd! utaf sitt hår."

8. Men snart den riddersman steg in, Och ringen wäl beråg: "Du har, o kära guldsmed min, Gjort wäl de gyllne smycken, De glädja brudens håg.

9. Kom låt mig se, du flicka wän, Hur det kan kläda dig! Och huru det kan paßa se'n Min mö, den sköna bruden. Min brud hon liknar dig."

10. Men som det nu en söndag war, Och kyrkklädd till Guds hus Hon skulle gå, hon derför bar Den bästa helgdagsskruden, En klädning sid och ljus.

11. Hon full af dygdens rodnad står Inför den riddersman. Han kransen sätter på deß

här, Och ringen på deß finger, Se'n tar han hennes hand.

12. "Helena skön, Helen min brud! Mitt skämt en ända tar. Jag endast har beställt, o brud! Åt dig den gyllne kransen, Åt dig den ring du har.

13. Med guld och perlor, ädelsten, Som barn du roat dig; Det tecken war, min brud, att se'n En gång den högsta åra Du skulle nå — med mig.."

Giftermålets Oro.

1. Ack! hwad fasligt bryderi Råkar man då icke i, När man skall sitt hus tillaga, Och en äkta maka taga. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

2. Swårighet sig wisar då, Förr'n man kan bekantskap få; Wänner, kärngar skola mäkla, Och förslaget genomhäkla. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

3. Blir det allwart frieri, Delas folket i parti; Mesta delen illa dömma, Fast ån några wäl berömma. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

4. Han får ofta heta dum, Hon en fjälla, wåp ell' stum: Alla lyten de upptänka Båd' på ungkarl, mö och enka. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

5. Allwarsam om en då är, Får han heta arg och twär; Är han lustig, blir han toker, Är han ung, strax kallas sloker. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

6. Hwad för oro blir det ej, När som Cloris gifwer nej? Mången då sitt sinne bråkar, Att han uti yrsel råkar. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

7. När man ändtlig gifter är, Möter oro och beswär; Uti huset ofta felar, Något utaf alla delar. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

8. Waggan börjar knarra jemt, Hwilket ej är något skämt: Barnen ropa, skria, gråta, Drängar, pigor illa låta. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

9. Mannen ofta blifwer wred, När i huset går på sned, Hustrun tör deraf bli wärre, Wördar mannen ej för herre. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

10. Många i sitt hjonelag Släß och träta natt och dag, Nu för ett och nu för annat, Swärja, att allt blir förbannadt. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

Giftermålets Nöje.

1. Lustigt är allt frieri, När man gör ett godt parti; Huset man med nöje bygger, Att med hustrun der bo trygger. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

2. Gerna uti fjorton år Jacob trälar, om han får Täcka Rachel wid sin sida, Aktar ej hwad han mäst lida. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

3. Gud som öfwer allting rår, Gör att man wäl maka får, Fast ån många mellan löpa, Giftermålet att omstöpa. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.